

opusdei.org

Meditacions: Dimecres de la setena setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimecres de la setena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: cercar la unitat dels cristians a través de la pregària; el temor de Déu és un do per als fills; avorrir el pecat i obrir-nos a la santedat.

04/06/2025

JESÚS, AL FINAL de la seva oració sacerdotal, demana al Pare per la unitat dels seus deixebles: «gardeu els que vós m'heu donat, perquè siguin u com ho som nosaltres» (*Jn* 17, 11). És una intenció que perdura al llarg dels segles: que tots els cristians formem una unitat.

«La unitat és sobretot un do, és una gràcia per demanar amb la pregària. Cadascú de nosaltres la necessita. De fet, ens adonem que no som capaços de custodiar la unitat ni tan sols en nosaltres mateixos. També l'apòstol Pau sentia dins seu un conflicte lacerant: voler el bé i estar inclinat al mal (cf. *Rm* 7, 19). Va comprendre així que l'arrel de tantes divisions que hi ha al nostre voltant —entre les persones, a la família, a la societat, entre els pobles i també entre els creients— és dins nostre. El Concili Vaticà II afirma que “els desequilibris que pateix el món d'avui es connecten amb aquell desequilibri

més fonamental que radica en el cor de l'home. Perquè dins el mateix home molts elements combaten entre si (...). Pateix una divisió en si mateix, de la qual s'originen tantes i tan grans discòrdies en la societat” (*Gaudium et spes*, 10). Per tant, la solució a les divisions no és oposar-se a algú, perquè la discòrdia genera una altra discòrdia. El veritable remei comença per demanar a Déu la pau, la reconciliació, la unitat»^[1].

«Precisament perquè la recerca de la plena unitat exigeix confrontar la fe entre creients que tenen un únic Senyor, la pregària és la font que il·lumina la veritat que cal acollir totalment. Alhora, per mitjà de l'oració, la cerca de la unitat, lluny de quedar restringida a l'àmbit dels especialistes, s'estén a cada batejat. Tots, independentment de la seva missió a l'Església i de la seva formació cultural, hi poden

contribuir activament, de manera misteriosa i profunda»^[2].

CONTINUA LA SOLEMNE pregària de Jesús al seu Pare durant els seus darrers moments abans de la passió: «Consagreu-los en la veritat, que és la vostra paraula. Jo els he enviat al món tal com vós m'hi heu enviat a mi» (*Jn* 17, 17-18). Ens anima, i també ens omple de responsabilitat, que Jesús hagi demanat per la santedat dels seus deixebles i que la posi com a fonament per a la missió que els assigna. I no va quedar només en això: després de la resurrecció, els va enviar l'Esperit Sant perquè els omplís amb els seus dons i amb els seus fruits. Sant Pau explica als gàlates que, «la prova que som fills és que Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: “*Abba*, Pare!” Per tant, ja no sou

esclaus, sinó fills» (*Ga* 4, 6-7). Som fills de Déu, cridats a ser sants. En aquest context de filiació divina es comprèn la importància del “temor de Déu, de la veneració de Déu”, do de l'Esperit Sant anunciat als salms: «Venerar el Senyor és cosa santa, es manté per sempre» (19, 10), «Venerar el Senyor és primícia de saviesa» (111, 10). Sant Josepmaria va escriure que el temor de Déu «és veneració del fill al seu Pare, mai temor servil, perquè el teu Pare-Déu no és pas un tirà»^[3].

El temor de Déu com a abandó confiat en la bondat d'un Pare ric en misericòrdia ofereix noves perspectives a la nostra lluita espiritual. «Ens recorda com en som de petits davant Déu i davant del seu amor, i que el nostre bé comporta abandonar-nos amb humilitat, amb respecte i confiança a les seves mans (...). Adquireix en nosaltres la forma de la docilitat, del reconeixement i de

la lloança, omplint el nostre cor d'esperança. Moltes vegades, en efecte, no aconseguim captar el designi de Déu, i ens adonem que no som capaços d'assegurar-nos per nosaltres mateixos la felicitat i la vida eterna. Això no obstant, és precisament en l'experiència dels nostres límits i de la nostra pobresa on l'Esperit ens conforta i ens fa percebre que l'única cosa important és deixar-nos conduir per Jesús als braços del seu Pare»^[4]. El temor de Déu ens fa conscients dels límits que tenim com a criatures, que hi ha quelcom gran que podem desaprofitar. El sant temor de Déu ens dona una certa insatisfacció que ens porta a estar atents a aquest Déu que segueix passant al nostre costat.

«I JO EM CONSAGRO a mi mateix per ells, perquè ells també siguin

consagrats en la veritat» (*Jn* 17, 19). Seguint Jesús, deia sant Josepmaria: «Hem de ser sants per santificar»^[5]. Amb aquesta consciència de la prioritat de la gràcia, podem demanar a l'Esperit Sant que ens ompli de temor de Déu, per ser més humils i dòcils a les seves inspiracions: «L'Esperit Sant obre els cors amb el do del temor de Déu. Cor obert per tal que el perdó, la misericòrdia, la bondat, la carícia del Pare vinguin a nosaltres, perquè nosaltres som fills infinitament estimats. Quan estem envaïts pel temor de Déu estem predisposats a seguir el Senyor amb humilitat, docilitat i obediència»^[6].

Som fills de Déu amb la missió de reconciliar el món amb Déu, de portar-lo a la seva plena felicitat. El temor de Déu no porta a l'apocament: «És un do que fa de nosaltres cristians convençuts, entusiastes, que no romanen

sotmesos al Senyor per por, sinó que són moguts i conquerits pel seu amor»^[7]. Una altra conseqüència del temor de Déu a l'ànima és el rebuig del que pugui ofendre el Pare estimat: «No oblidis, fill, que per a tu a la terra només hi ha un mal, que hauràs de témer, i evitar amb la gràcia divina: el pecat»^[8].

Podem recórrer a la Verge Santíssima, plena de gràcia, perquè ens aconsegueixi de Déu «el do de temor, que fent-nos avorrir tot pecat, imprimeixi en el nostre cor l'esperit d'adoració i una humilitat profunda i sincera»^[9].

^[1] Francesc, Audiència general, 20-I-2021.

^[2] Sant Joan Pau II, *Ut unum sint*, núm. 70.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 435.

[4] Francesc, Audiència general, 11-VI-2014.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 9.

[6] Francesc, Audiència general, 11-VI-2014.

[7] Ibid.

[8] Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 386.

[9] Sant Josepmaria, Consagració a l'Esperit Sant.